

UNAL

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 29 września 2011 r.*

W sprawie C-187/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Raad van State (Niderlandy) postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 kwietnia 2010 r., w postępowaniu:

Baris Unal

przeciwko

Staatssecretaris van Justitie,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: J.N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezes izby, A. Arabadjiev, A. Rosas i M. Löhms i P. Lindh, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: A. Calot Escobar,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu B. Unala przez A.H. Hekmana oraz B. Mora-Yazira, advocaaten,

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels oraz M. de Ree, działające w charakterze pełnomocników,

- w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Rozeta oraz M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia (zwanej dalej „decyzją nr 1/80”). Rada Stowarzyszenia

została utworzona na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, s. 3685, zwanego dalej „układem stowarzyszeniowym”).

- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy B. Unalem, obywatelem tureckim, a Staatssecretaris van Justitie (sekretarzem stanu ds. wymiaru sprawiedliwości, zwanym dalej „Staatssecretaris”) dotyczącego decyzji wydanych przez tego ostatniego o oddaleniu wniosku B. Unala o zmianę warunku, pod którym zostało mu udzielone zezwolenie na pobyt na czas określony, i o cofnięciu zezwolenia na pobyt.

Ramy prawne

Uregulowania Unii

Układ stowarzyszeniowy

- 3 Zgodnie z art. 2 ust. 1 układu stowarzyszeniowego jego celem jest promowanie stałego i zrównoważonego wzmocnienia więzi handlowych i gospodarczych pomiędzy stronami, w tym także w zakresie stosunków pracy, poprzez stopniowe osiągnięcie swobody przepływu pracowników, jak również przez eliminację ograniczeń w zakresie

swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej oraz swobody świadczenia usług celem polepszenia poziomu życia narodu tureckiego i ułatwienia przystąpienia w późniejszym czasie Republiki Turcji do Wspólnoty.

4 Artykuł 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 brzmi następująco:

„Pracownik turecki należący do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego ma w tym państwie, z zastrzeżeniem postanowień art. 7, dotyczącego dostępu członków jego rodziny do zatrudnienia, prawo do:

- po roku legalnego zatrudnienia – odnowienia pozwolenia na pracę u tego samego pracodawcy, o ile jego stanowisko zostaje zachowane;
- po trzech latach legalnego zatrudnienia i z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty – przyjęcia, w tym samym zawodzie u dowolnego pracodawcy, oferty pracy złożonej na normalnych warunkach i zarejestrowanej przez służby zatrudnienia tego państwa członkowskiego;
- po czterech latach legalnego zatrudnienia – swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

- 5 Artykuł 7 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 stanowi, że członkowie rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego, którzy uzyskali zgodę na dołączenie do niego, mają prawo przyjęcia – z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty – dowolnej oferty pracy, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej trzech lat.

Uregulowania krajowe

- 6 Zgodnie z art. 8 lit. a) niderlandzkiej Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (ustawy o całkowitej zmianie ustawy o cudzoziemcach) z dnia 23 listopada 2000 r. (Stb. 2000, nr 495, zwanej dalej „Vw 2000”) cudzoziemiec przebywa na terytorium Niderlandów zgodnie z prawem, jeżeli posiada zezwolenie na pobyt na czas określony wydane na podstawie art. 14 tej ustawy.

- 7 Artykuł 14 ust. 2 Vw 2000 stanowi:

„Zezwolenie na pobyt na czas określony jest udzielane pod warunkami mającymi związek z celem udzielenia zezwolenia na pobyt. Spełnienie innych warunków może być wymagane. [...]”.

- 8 Artykuł 16 ust. 1 lit. g) tej ustawy zezwała organom niderlandzkim na odmowę udzielenia zezwolenia na pobyt na czas określony, jeśli cudzoziemiec nie spełnia warunku mającego związek z celem jego pobytu w Niderlandach.

9 Artykuł 16a ust. 1 Vw 2000 przewiduje, że wniosek o zmianę zezwolenia na pobyt na czas określony może zostać oddalony ze względów wymienionych w art. 16 ust. 1 lit. b)–g).

10 Zgodnie z art. 18 ust. 1 Vw 2000:

„Wniosek o przedłużenie ważności zezwolenia na pobyt na czas określony w rozumieniu art. 14 może zostać oddalony, jeśli:

[...]

f) ograniczenie zawarte w zezwoleniu lub inny warunek związany z jego wydaniem nie były przestrzegane;

[...]”

11 Na podstawie art. 19 Vw 2000 pozwolenie na pobyt na czas określony może zostać cofnięte ze względów określonych w art. 18 ust. 1 lit. f) tej samej ustawy.

- 12 Artykuł 3.51 ust. 1 Vreemdelingenbesluit 2000 (dekretu o cudzoziemcach z 2000 r.) (Stb. 2000, nr 497, zwanego dalej „Vb 2000”) stanowi:

„Zezwolenie na pobyt na czas określony w rozumieniu art. 14 [Vw 2000] wydane z ograniczeniem dotyczącym kontynuowania pobytu może zostać wydane cudzoziemcowi, który przebywa w Niderlandach od trzech lat i posiada zezwolenie na pobyt w następujących przypadkach:

a) łączenie rodzin lub założenie rodziny z osobą posiadającą prawo stałego pobytu;

[...]”

- 13 Artykuł 3.51 ust. 2 Vb 2000 stanowi, że zezwolenie na pobyt może zostać wydane, gdy w okresie wskazanym w ust. 1 tego artykułu spełnione są warunki przedłużenia okresu ważności pierwotnego zezwolenia na pobyt.

- 14 Artykuł 4.43 ust. 1 Vb 2000 przewiduje:

„Cudzoziemiec przebywający na terytorium Niderlandów zgodnie z prawem w rozumieniu art. 8 lit. a) [Vw 2000], który nie spełnia już warunku, pod jakim zostało mu udzielone zezwolenie na pobyt na czas określony, informuje o tym bezzwłocznie dyrektora regionalnego organu policji w gminie, w której przebywa tenże cudzoziemiec”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 15 B. Unal wjechał na terytorium Niderlandów w dniu 24 lutego 2004 r., będąc w posiadaniu tymczasowego zezwolenia na pobyt. Decyzją z dnia 2 września 2004 r. uzyskał on, ważne od dnia 29 marca 2005 r., zezwolenie na pobyt na czas określony w celu podjęcia „wspólnego zamieszkania z partnerką A.M. De Sousą van der Molen”. Zezwolenie zawiera również wzmiankę „brak ograniczeń w zakresie wykonywania działalności zawodowej; brak konieczności uzyskania pozwolenia na pracę”.
- 16 B. Unal zamieszkał z A.M. De Sousą van der Molen w gminie ‘t Zandt (Niderlandy).
- 17 Okres ważności zezwolenia na pobyt B. Unala został przedłużony, w dniu 26 lipca 2005 r. – do dnia 21 kwietnia 2006 r. i w dniu 4 maja 2006 r. – do dnia 1 marca 2009 r. Nowe zezwolenia na pobyt zawierały nadal warunek zamieszkiwania z partnerką i wzmiankę „brak ograniczeń w zakresie wykonywania działalności zawodowej; brak konieczności uzyskania pozwolenia na pracę”.
- 18 W dniu 8 maja 2006 r. B. Unal zawarł umowę o pracę tymczasową w celu podjęcia pracy w dziale produkcji przedsiębiorstwa w Nunspeet (Niderlandy), położonego około 150 km od swojego miejsca zamieszkania w ‘t Zandt. W dniu 21 listopada 2007 r. cudzoziemiec zawarł kolejną umowę o pracę tymczasową z tą samą agencją pracy tymczasowej, obowiązującą do dnia 21 listopada 2008 r. B. Unal kontynuował pracę dla tego samego przedsiębiorstwa w Nunspeet.
- 19 W dniu 4 czerwca 2007 r. B. Unal wystąpił z wnioskiem o zastąpienie warunku, pod jakim udzielono mu zezwolenia na pobyt „w celu wspólnego zamieszkania z partnerką A.M. De Sousą van der Molen”, warunkiem „w celu kontynuowania pobytu”.

- 20 W decyzji z dnia 28 grudnia 2007 r. Staatssecretaris oddalił ten wiosek, stając na stanowisku, że począwszy od dnia 2 kwietnia 2007 r. B. Unal nie spełnia już warunku, pod jakim zostało mu udzielone zwykłe zezwolenie na pobyt na czas określony. Staatssecretaris uznał, że relacja pomiędzy B. Unalem a A.M. De Sousa van der Molen ustała w dniu 2 kwietnia 2007 r., z uwagi na to, że w tym dniu B. Unal wprowadził się do apartamentu w Lelystad (Niderlandy), podczas gdy A.M. de Sousa van der Molen pozostała wpisana do gminnego rejestru meldunkowego gminy 't Zandt.
- 21 W innej decyzji, wydanej w dniu 7 lutego 2008 r., Staatssecretaris stwierdził, że jako iż w dniu 2 kwietnia 2007 r. B. Unal był legalnie zatrudniony u tego samego pracodawcy przez okres nieprzekraczający roku, nie mógł on skorzystać z przedłużenia okresu ważności zezwolenia na pobyt na podstawie decyzji nr 1/80. W konsekwencji wydane mu zezwolenie na pobyt na czas określony zostało cofnięte z mocą wsteczną od dnia 2 kwietnia 2007 r.
- 22 Decyzją z dnia 31 lipca 2008 r. Staatssecretaris oddalił odwołania wniesione przez B. Unalą od decyzji z dnia 28 grudnia 2007 r. i z dnia 7 lutego 2008 r. Stwierdził on w szczególności, że wobec braku danych umożliwiających obiektywne zweryfikowanie nie może uwzględnić deklaracji B. Unalą, w myśl których on i jego była partnerka zamieszkiwali wspólnie w Lelystad, a jego była partnerka, A.M. De Sousa van der Molen zatrzymała swoje mieszkanie w 't Zandt na wypadek, gdyby nie podobało jej się w Lelystad. Przedstawione przez B. Unalą pisemne oświadczenie jego byłej partnerki, potwierdzające, iż ich relacja ustała dopiero później, nie zostało uznane za wystarczające.
- 23 Wyrokiem z dnia 6 lipca 2009 r. Rechtbank 's-Gravenhage (sąd rejonowy Hale Hadze) uznał skargę wniesioną przez B. Unalą na decyzję w przedmiocie odwołań za bezzasadną. B. Unal wniósł w związku z tym skargę kasacyjną od tego wyroku do Raad van State.

- 24 Sad krajowy wskazuje, że nie jest pewny, czy może rozstrzygnąć niniejszy spór na podstawie wyroku z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie C-337/07 Altun, Zb.Orz. s. I-10323. W wyroku tym Trybunał orzekł, że cofnięcie zezwolenia na pobyt nie ma żadnego wpływu na prawa pobytu członków rodziny tego pracownika w ramach stosowania art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, jeżeli w chwili jego cofnięcia członkowie rodziny nabyli już prawo pobytu. Każde inne rozstrzygnięcie byłoby sprzeczne z zasadą pewności prawa.
- 25 Raad van State pragnie ustalić, czy orzecznictwo to znajduje zastosowanie do skutków cofnięcia z mocą wsteczną zezwolenia na pobyt wydanego pracownikowi tureckiemu, biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie pracownik ten nie dopuścił się żadnych oszukańczych działań.
- 26 W tych okolicznościach Raad van State postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 [...], przy uwzględnieniu zasady pewności prawa, stoi na przeszkodzie temu, aby w przypadku, w którym nie miało miejsca żadne oszukańcze działanie, właściwe organy krajowe cofnęły udzielone pracownikowi tureckiemu zezwolenie na pobyt po upływie terminu jednego roku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze, z mocą wsteczną od dnia, w którym powód udzielenia zezwolenia na pobyt przewidziany przez prawo krajowe już nie istnieje?”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 27 Poprzez swoje pytanie sąd krajowy pragnie ustalić w istocie, czy art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by właściwe organy krajowe cofnęły zezwolenie na pobyt udzielone

pracownikowi tureckiemu z mocą wsteczną od dnia, w którym powód udzielenia zezwolenia na pobyt przewidziany przez prawo krajowe już nie istnieje, gdy pracownik ten nie dopuścił się żadnych oszukańczych działań i cofnięcie to ma miejsce po upływie rocznego okresu legalnego zatrudnienia, przewidzianego w tymże art. 6 ust. 1 tiret pierwsze.

- 28 Zakres praw, które zostały przyznane pracownikom tureckim na mocy przepisów art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80, stopniowo rozszerza się wraz z upływem okresu legalnego zatrudnienia w celu stopniowej poprawy sytuacji zainteresowanych w przyjmującym państwie członkowskim (zob. w szczególności wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-230/03 Sedef, Zb.Orz. s. I-157, pkt 34).
- 29 I tak z art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 wynika, że po roku legalnego zatrudnienia pracownik turecki ma prawo kontynuować pracę najemną u tego samego pracodawcy.
- 30 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału skuteczność (*effet utile*) tego prawa zakłada nieuchronnie istnienie odpowiadającego mu prawa pobytu na rzecz zainteresowanego (zob. w szczególności wyrok z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-383/03 Dogan, Zb.Orz. s. I-6237, pkt 14).
- 31 Legalność zatrudnienia obywatela tureckiego w przyjmującym państwie członkowskim w rozumieniu art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 zakłada stabilną i pewną sytuację zainteresowanego na rynku pracy państwa członkowskiego, a w konsekwencji obejmuje również niekwestionowane prawo pobytu (wyrok z dnia 16 grudnia 1992 r. w sprawie C-237/91 Kus, Rec. s. I-6781, pkt 22; ww. wyrok w sprawie Altun, pkt 53).

- 32 W niniejszej sprawie bezsprzeczne jest, że roczny okres legalnego zatrudnienia przewidziany w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 rozpoczął biec w dniu 8 maja 2006 r., w dniu, w którym B. Unal podjął pracę najemną. Decyzja Staatssecretaris odmawiająca mu zastąpienia warunku, pod jakim udzielono mu zezwolenia na pobyt „w celu wspólnego zamieszkania z partnerką A.M. De Sousa van der Molen”, została wydana w dniu 28 grudnia 2007 r., a więc ponad półtora roku od momentu podjęcia przez B. Unala pracy najemnej dla tego samego pracodawcy. Odmowa ta została jednak oparta na okoliczności, że biorąc pod uwagę, iż relacja pomiędzy B. Unalem i A.M. de Sousa van der Molen ustała w dniu 2 kwietnia 2007 r., skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym nie spełniał już, począwszy od tej daty, warunków, pod jakimi udzielone mu zostało zezwolenie na pobyt.
- 33 Tak decyzja z dnia 28 grudnia 2007 r., jak i decyzja z dnia 7 lutego 2008 r. cofająca jego zezwolenie na pobyt, wywołały skutki z mocą wsteczną z dniem 2 kwietnia 2007 r., to znaczy zanim B. Unal ukończył roczny okres legalnego zatrudnienia w Niderlandach.
- 34 Rząd niderlandzki twierdzi, że B. Unal nie może korzystać z praw wynikających z art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80.
- 35 Zdaniem tego rządu, jeżeli pracownik turecki przestaje spełniać w trakcie pierwszego roku zatrudnienia warunki, pod jakimi zostało mu wydane zezwolenie na pobyt, jego prawo pobytu traci charakter prawa niekwestionowanego. W konsekwencji, począwszy od tego momentu, okresy zatrudnienia ukończone przez tego pracownika nie mogą być brane pod uwagę na potrzeby nabycia praw określonych w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80. W opinii tego rządu B. Unal nie spełnia więc warunku rocznego legalnego zatrudnienia w rozumieniu orzecznictwa Trybunału.
- 36 Taki argument nie może zostać przyjęty.

- 37 Należy przypomnieć, że w postępowaniu, które doprowadziło do wydania ww. wyroku w sprawie Kus, Trybunał został poproszony o zajęcie stanowiska w przedmiocie kwestii, czy obywatel turecki, który uzyskał zezwolenie na pobyt na terytorium jednego państwa członkowskiego w celu zawarcia związku małżeńskiego z obywatelką tego państwa i który pracował w tym państwie od ponad roku u tego samego pracodawcy na podstawie ważnego pozwolenia na pracę, miał prawo do odnowienia pozwolenia na pracę na podstawie art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80, nawet jeśli w chwili w chwili wydania decyzji w przedmiocie wniosku o odnowienie małżeństwo zostało już rozwiązane.
- 38 W wyroku tym Trybunał stwierdził najpierw, że zgodnie z art. 6 ust. 1 tiret pierwsze wystarczy, by pracownik turecki był legalnie zatrudniony przez ponad rok, aby miał prawo do odnowienia pozwolenia na pracę u tego samego pracodawcy, z uwagi na to, że przepis ten nie uzależnia uznania tego prawa od żadnego innego warunku i w szczególności nie od warunków nabycia prawa wjazdu na terytorium kraju i prawa pobytu (ww. wyrok w sprawie Kus, pkt 21).
- 39 Opierając się na tym stwierdzeniu, Trybunał orzekł, że pracownika tureckiego zatrudnionego na podstawie ważnego pozwolenia na pracę od ponad roku należy uznać za spełniającego warunki przewidziane w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze tej decyzji, nawet jeżeli początkowo zezwolenie na pobyt zostało mu przyznane z innych powodów niż wykonywanie pracy najemnej (ww. wyrok w sprawie Kus, pkt 23).
- 40 Należy zatem zweryfikować, czy okres zatrudnienia ukończony przez B. Unala w okresie od dnia 8 maja 2006 r. do dnia 7 maja 2007 r. pozwala na uznanie, że spełnia on warunek rocznego legalnego zatrudnienia w rozumieniu art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80, nawet jeśli relacja B. Unala i A.M. De Sousy van der Molen ustała jakoby w dniu 2 kwietnia 2007 r.

- 41 W obecnym stanie rozwoju prawa Unii decyzja nr 1/80 nie wpływa w żaden sposób na kompetencje państw członkowskich w zakresie odmowy pracownikowi tureckiemu prawa wjazdu na ich terytorium i prawa podjęcia pierwszej pracy najemnej. Decyzja ta nie stoi również w zasadzie na przeszkodzie temu, aby te państwa członkowskie regulowały warunki jego zatrudnienia do końca rocznego okresu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 (zob. wyrok z dnia 30 września 1997 r. w sprawie C-36/96 Günaydin, Rec. s. I-5143, pkt 36).
- 42 Artykuł 6 ust. 1 nie może być jednak interpretowany w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskiemu na jednostronne zmienianie zakresu systemu stopniowej integracji pracowników tureckich na rynku zatrudnienia przyjmującego państwa członkowskiego, pozbawiając pracownika, który został wpuszczony na jego terytorium i który wykonywał legalnie konkretną i rzeczywistą działalność zarobkową przez nieprzerwany okres ponad roku u tego samego pracodawcy, praw, które trzy tiret tego przepisu przyznają mu stopniowo, odpowiednio do okresu wykonywania pracy najemnej (zob. wyrok z dnia 26 listopada 1998 r. w sprawie C-1/97 Birden, Rec. s. I-7747, pkt 37).
- 43 Taka wykładnia skutkowałaby pozbawieniem decyzji nr 1/80 znaczenia i wszelkiej skuteczności (effet utile) (zob. wyrok z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie C-188/00 Kurz, Rec. s. I-10691, pkt 55).
- 44 Artykuł 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 został zredagowany w sposób ogólny i bezwarunkowy, ponieważ nie przewiduje on dla państw członkowskich możliwości ograniczenia praw, które przepis ten przyznaje bezpośrednio pracownikom tureckim (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Birden, pkt 38).
- 45 W tym kontekście Trybunał orzekł już, że okresy zatrudnienia realizowane przez pracownika tureckiego na podstawie zezwolenia na pobyt udzielonego mu jedynie dzięki oszukańczemu zachowaniu, które doprowadziło do skazania, nie są oparte

na stabilnej sytuacji i powinny być uznane za ukończone jedynie w ramach sytuacji o charakterze przejściowym, jako że w tych okresach zainteresowany nie korzystał legalnie z prawa pobytu (zob. w szczególności wyroki: z dnia 5 czerwca 1997 r. w sprawie C-285/95 Kol, Rec. s. I-3069, pkt 27; z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie C-37/98 Savas, Rec. s. I-2927, pkt 61).

- 46 Pracownik turecki nie spełnia warunku legalnego zatrudnienia w przyjmującym państwie członkowskim również wtedy, gdy wykonuje pracę na podstawie prawa pobytu przyznanego mu wyłącznie przez uregulowanie prawa krajowego zezwalające na tymczasowy pobyt w tym państwie w okresie trwania procedury wydawania zezwolenia na pobyt (zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 1990 r. w sprawie C-192/89 Sevince, Rec. s. I-3461, pkt 31; ww. wyrok w sprawie Kus, pkt 18).
- 47 Z pkt 45 i 46 niniejszego wyroku wynika, że świadczenie pracy przez obywatela tureckiego na podstawie zezwolenia na pobyt wydanego dzięki oszukańczemu działaniu, które doprowadziło do skazania, lub na podstawie tymczasowego pozwolenia na pobyt, które jest ważne tylko w okresie oczekiwania na wydanie ostatecznej decyzji w przedmiocie prawa pobytu, nie może prowadzić do nabycia przez tego obywatela prawa na podstawie art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80.
- 48 Jednakże w postępowaniu przed sądem krajowym z postanowienia odsyłającego i z samego brzmienia pytania prejudycjalnego wynika, że B. Unal nie dopuścił się żadnych oszukańczych działań.
- 49 Ponadto przebywał on w Niderlandach nie na podstawie tymczasowego pozwolenia na pobyt, lecz na podstawie zezwolenia na pobyt, zezwalającego mu na wykonywanie pracy najemnej bez ograniczeń. Jest zatem bezsporne, że B. Unal przestrzegał wymogów ustawowych i wymogów wynikających z rozporządzeń przyjmującego państwa członkowskiego w dziedzinie wjazdu na jego terytorium i zatrudnienia.

- 50 W tej sytuacji i jak wskazała rzecznik generalna w pkt 52 swojej opinii, nieuznanie, że B. Unal był w Niderlandach legalnie zatrudniony od ponad roku, godziłoby w ogólną zasadę poszanowania praw nabytych, sformułowaną przez orzecznictwo Trybunału. Zgodnie z tą zasadą, w sytuacji, gdy obywatel turecki może skutecznie powoływać się na prawa nabyte na podstawie przepisu decyzji nr 1/80, posiadanie tych praw nie jest już uzależnione od trwania okoliczności koniecznych, aby prawa te powstały, a to z tego względu, że decyzja ta nie ustanawia tego rodzaju warunku (zob. wyrok z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie C-303/08 Bozkurt, Zb.Orz. s. I-13445, pkt 41).
- 51 Zresztą wniosek taki znajduje oparcie w linii orzecznictwa Trybunału rozwiniętej w ww. wyroku w sprawie Altun. W wyroku tym Trybunał orzekł, że biorąc pod uwagę związek istniejący między prawami, z których korzysta pracownik turecki na mocy decyzji nr 1/80, a tymi, na które mogą się powoływać na podstawie art. 7 tej decyzji członkowie jego rodziny, gdy uzyskali zgodę na dołączenie do niego, oszukańcze zachowanie pracownika może wywoływać dla członków jego rodziny skutki prawne. Jednakże Trybunał precyzuje, że skutki te należy oceniać, uwzględniając datę wydania przez władze krajowe przyjmującego państwa członkowskiego decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt dla wymienionego pracownika (ww. wyrok w sprawie Altun, pkt 56, 57). Jak wynika z pkt 59 tego wyroku, właściwe organy weryfikują, czy członkowie rodziny nabyli w tym momencie własne prawo dostępu do rynku pracy w przyjmującym państwie członkowskim, a w konsekwencji – prawo pobytu w tym państwie. Trybunał dodał w pkt 60 tego wyroku, że każde inne rozstrzygnięcie byłoby sprzeczne z zasadą pewności prawa.
- 52 W konsekwencji okresy zatrudnienia ukończone przez skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym, po tym jak uzyskał on pozwolenie na pobyt, należy uważać za spełniające warunek rocznego legalnego zatrudnienia w rozumieniu art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80.

- 53 W świetle powyższego na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by właściwe organy krajowe cofnęły udzielone pracownikowi tureckiemu zezwolenie na pobyt ze skutkiem wstecznym od dnia, w którym powód udzielenia zezwolenia na pobyt przewidziany przez prawo krajowe już nie istnieje, gdy pracownik ten nie dopuścił się żadnych oszukańczych zachowań i cofnięcie to ma miejsce po upływie rocznego okresu legalnego zatrudnienia, przewidzianego w tymże art. 6 ust. 1 tiret pierwsze.

W przedmiocie kosztów

- 54 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 1 tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by właściwe organy krajowe cofnęły udzielone pracownikowi tureckiemu zezwolenie na pobyt ze skutkiem wstecznym od dnia, w którym powód udzielenia zezwolenia na pobyt przewidziany przez prawo krajowe już nie

istnieje, gdy pracownik ten nie dopuścił się żadnych oszukańczych zachowań i cofnięcie to ma miejsce po upływie rocznego okresu legalnego zatrudnienia, przewidzianego w tymże art. 6 ust. 1 tiret pierwsze.

Podpisy